

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **V. P.**, bývajúceho v B., zastúpeného advokátskou kanceláriou IKRENYI & REHAK, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 2, proti žalovanému **R. P.**, s miestom podnikania v T., zastúpeného advokátskou kanceláriou Pacalaj, Palla a partneri, s.r.o., so sídlom v Trnave, Nám. SNP 3, za účasti vedľajšej účastníčky na strane žalovaného Generali Slovensko poisťovňa, a.s., Bratislava, Plynárenská 7/C, zastúpenej advokátskou kanceláriou MST PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Zámocké schody 2/A, **o zaplatenie 26 882 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp.zn. 27C 106/2007, o dovolaní žalovaného a vedľajšej účastníčky na strane žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 28. novembra 2013, sp.zn. 10 Co 15/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava (ďalej len „okresný súd“) uznesením zo 14. augusta 2009, č.k. 27C 106/2007-129 zastavil konanie v časti týkajúcej sa žalovaného 2/. Zastavil konanie v časti istiny 1 332,83 € a v časti úroku z omeškania zo sumy 28 214,83 € vo výške 8% od 1. júna 2006 do zaplatenia a žalovanému 2/ nepriznal náhradu trov konania. Čiastočné zastavenie konania odôvodnil s poukazom na účinné späťvzatie návrhu žalobcom voči žalovanému 2/ a v časti istiny 1 332,83 € a v časti úroku z omeškania zo sumy 28 214,80 € vo výške 8% ročne od 1. júna do zaplatenia a na ustanovenie § 96 O.s.p. so súhlasom ostatných účastníkov konania. O trovách konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 146 ods. 2 O.s.p.

Uvedené uznesenie okresného súdu bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu JUDr. Jozefovi Tomkovi dňa 2. septembra 2009.

Uznesením Krajského súdu v Trnave z 28. júna 2011 sp.zn. 10 Co 274/2010 bol zrušený rozsudok okresného súdu vo veci samej z 22. apríla 2010, č.k. 27 C 106/2007-197. V odôvodnení tohto rozhodnutia odvolací súd vyslovil právny záver, že plná moc udelená žalobcom advokátovi JUDr. Jozefovi Tomkovi nespĺňa náležitosti procesnej plnej moci v zmysle § 28 ods. 1 O.s.p., nakoľko občiansky súdny poriadok neumožňuje účastníkovi udeliť tzv. všeobecnú procesnú plnú moc (plnú moc na všetky súdne konania vedené účastníkom). Z tohto dôvodu považoval všetky procesné úkony, ktoré advokát JUDr. Jozef Tomka v mene žalobcu urobil, ako aj doručovanie súdnych rozhodnutí určených žalobcovi cestou tohto advokáta, za právne neúčinné.

Okresný súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu doručil uznesenie zo 14. augusta 2009, č.k. 27 C 106/2007-129 žalobcovi opätovne cestou jeho nového právneho zástupcu advokátskej kancelárie IKRÉNYI & REHÁK, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 2, ktorá prevzala uznesenie dňa 9. novembra 2012.

Žalobca napadol uznesenie okresného súdu zo 14. augusta 2009, č.k. 27 C 106/2007-129 odvolaním.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, uznesením z 28. novembra 2013, sp.zn. 10Co 15/2013, napadnuté rozhodnutie okresného súdu vo výroku o zastavení konania voči žalovanému v sume 1 332,83 € a úrokov z omeškania z tejto sumy potvrdil, a vo výroku o zastavení konania v časti úrokov z omeškania zo sumy 26 882 € zrušil. V odôvodnení poukázal na ustanovenie § 95 ods. 1 vety prvej O.s.p. v spojení s ustanovením § 79 ods. 1 vety poslednej O.s.p. a § 90 O.s.p., § 96 ods. 1 vety prvej a tretej, § 41 ods. 2 O.s.p. Vzhľadom k tej skutočnosti, že v konaní došlo k súbežnému doručeniu uznesenia okresného súdu z 30. októbra 2012 č.k. 27C 106/2007-403 (pripúšťajúceho zmenu žaloby jej rozšírením v časti úrokov z omeškania) a skôr vydaného uznesenia čiastočne zastavujúceho konanie aj v časti úrokov z omeškania, bolo nevyhnutné reagovať na vzniknutú procesnú situáciu a odstrániť kolíziu týchto vzájomne si odporujúcich rozhodnutí v časti úrokov z omeškania zo sumy 26 882 €. Pre posúdenie otázky

udržateľnosti skoršieho odvolaním napadnutého rozhodnutia o čiastočnom zastavení konania, vychádzal odvolací súd z posudzovania skutočného postupu účastníka v konaní a obsahu ním robených podaní. Bol toho názoru, že podaním odvolania voči uzneseniu o čiastočnom zastavení konania, deklaroval žalobca svoju neochotu dodatočne schváliť procesný úkon späťvzatia realizovaný v jeho mene advokátom JUDr. Jozefom Tomkom, ktorý sa v konaní nepreukázal riadnou procesnou plnou mocou. Späťvzatie žaloby urobené týmto advokátom v mene žalobcu už nebolo možné vziať späť, preto žalobca, sledujúc návrat k skôr opusteným žalobným požiadavkám, podal návrh na rozšírenie žaloby v časti úrokov z omeškania z istiny 26 882 €. Na základe týchto úvah odvolací súd dospel k záveru, že vzniknutý rozpor medzi skutočnou a deklarovanou vôľou žalobcu a tým aj rozpor medzi oboma rozhodnutiami okresného súdu so vzájomne si odporujúcimi procesnými účinkami, ktoré nastali súbežne, bolo možné odstrániť len zrušením uznesenia o čiastočnom späťvzatí žaloby v časti úrokov z omeškania z istiny 26 882 € bez ďalšieho v zmysle § 221 ods. 1 písm. e/, f/ a h/ O.s.p.

Proti výroku uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bolo uznesenie súdu prvého stupňa o zastavení konania v časti úrokov z omeškania zo sumy 26 882 € zrušené, podali žalovaný a vedľajšia účastníčka na strane žalovaného (ďalej aj „dovolatelia“) obsahovo totožné dovolania. Zhodne uviedli, že dovolanie podávajú z dôvodu, že sa im postupom odvolacieho súdu odňala možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. tým, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, čím bolo porušené ich právo na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces garantované čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Namietali, že v odôvodnení uznesenia odvolací súd neuviedol žiaden postup a ani úkon súdu prvého stupňa, v dôsledku ktorého mala byť žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Rovnako namietali, že odvolací súd v odôvodnení neuviedol, v čom malo spočívať nedostatočné zistenie skutkového stavu a nesprávnosť právneho posúdenia veci v zmysle ustanovenie § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. Poukázali na to, že v uznesení nie je vysvetlená ani okolnosť, kedy došlo k riadnemu doručeniu napadnutého uznesenia žalobcovi, resp. ak k jeho riadnemu doručeniu malo dôjsť až dorúčením novému právnomu zástupcovi žalobcu (9. novembra 2012), nie sú v uznesení dôvody takéhoto záveru odvolacieho súdu. Navyše mali za to, že uznesenie súdu prvého stupňa márnym uplynutím lehoty na podanie odvolania zo strany

žalobcu po tom, čo bolo doručené pôvodnému právnenému zástupcovi žalobcu (JUDr. Jozefovi Tomkovi) nadobudlo v septembri 2009 právoplatnosť a opakované doručenie tohto uznesenia novému právnenému zástupcovi 9. novembra 2012 bolo bez právneho významu. Uviedli, že z plnomocenstva udeleného advokátovi JUDr. Jozefovi Tomkovi je zrejmé, že ide o všeobecnú plnú moc udelenú v súlade s ustanoveniami § 25 a 28 O.s.p. Odvolací súd mal podľa ich názoru odvolanie odmietnuť aj podľa ustanovenia § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p., nakoľko sa tak nestalo, je zrejmé, že vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhli, aby dovolací súd napadnutú časť uznesenia odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že podané dovolania nespĺňajú procesné podmienky prípustnosti a je potrebné ich odmietnuť, nakoľko smerujú proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Žiadal, aby dovolací súd dovolania odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015, pretože dovolanie bolo podané pred týmto dátumom)] skúmal, či dovolania smerujú proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Proti uzneseniu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodol vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovoláním žalovaného a vedľajšej účastníčky je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., proti ktorým zákon dovolanie pripúšťa. Preto prípustnosť dovolania žalovaného a vedľajšej účastníčky z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolaní žalovaného a vedľajšej účastníčky smerujúcich proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolania nie sú prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. žalovaný a vedľajšia účastníčka nenamietali a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Preto prípustnosť dovolaní z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolaní žalovaného a vedľajšej účastníčky na strane žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne skúmal, či postupom a rozhodnutím súdov nedošlo k odňatiu možnosti účastníkom konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré účastníkom občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

Dovolatelia vo svojich dovolaniach namietali, že napadnuté rozhodnutie nemá náležitosti v zmysle ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 167 ods. 2 O.s.p.), nie je dostatočne odôvodnené, resp. že je nepreskúmateľné (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

K tejto námietke dovolací súd odkazuje na stanovisko, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie : „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

S poukazom na citované stanovisko je vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná dovolateľmi považovaná za tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods.2 písm. b/ O.s.p., ktorá síce je relevantným dovolacím dôvodom avšak v súlade s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri napr. sp.zn. 3 MCdo 16/2008 a 6 Cdo 84/2010, 5 MCdo 10/2010, 3 Cdo 166/2012, 4 Cdo 107/2011) prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode len vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (§ 238, § 239, § 237 O.s.p.).

Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., a to napríklad, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016.

I keď odôvodnenie zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu je písané pomerne zložitým a nekonzistentným spôsobom, vzhľadom na právne zastúpenie všetkých účastníkov

konania advokátom, nespôsobuje tento charakter odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jeho zmätočnosť v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Odôvodnenie rozhodnutia spĺňa kritériá v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. z hľadiska formálnej štruktúry. Z odôvodnenia celkom zjavne vyplýva, že odvolací súd pristúpil k čiastočnému zrušeniu napadnutého rozhodnutia okresného súdu z dôvodu korekcie stavu v konaní, ktorý nastal pre vzájomne si kolidujúce procesné účinky tohto uznesenia s procesnými účinkami neskoršieho uznesenia okresného súdu o pripustení rozšírenia žaloby, ktorým bola opätovne oživená požiadavka žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania. Rovnako je zrejmé aj to, že tento záver prijal v dôsledku posudzovania súladnosti vôle žalobcu (vyjadrenej podaním odvolania) s procesným úkonom advokáta JUDr. Jozefa Tomka, ktorý sa podľa právneho názoru odvolacieho súdu nepreukázal platnou procesnou plnou mocou. Odvolací súd čiastočné zrušenie rozhodnutia považoval za spôsob riešenia vzniknutej procesnej situácie a z toho pohľadu aj aplikoval ustanovenia § 221 ods. 1 písm. e/, f/ a h/ O.s.p. Okolnosť, či odvolací súd správne aplikoval práve tieto zákonné ustanovenia na daný skutkový stav, ako aj správnosť jeho právnych záverov a úvah, je z hľadiska posúdenia procesnej prípustnosti podaných dovolaní v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. irelevantná. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, na ktorých je rozhodnutie založené, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Skutočnosť, že žalobca má odlišný právny názor než konajúce súdy bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Napokon dovolací súd len poznamenáva, že žalobca ako dominus litis disponuje s konaním a jeho predmetom, rozhoduje o existencii sporu a je na jeho vôli, či svoje žalobné požiadavky po ich predchádzajúcom späťvzatí opätovne v konaní uplatní a v akom rozsahu. K námietke dovolateľov poukazujúcich na skutočnosť, že plnomocenstvo udelené advokátovi JUDr. Jozefovi Tomkovi je v súlade s ustanoveniami § 25 a 28 O.s.p., v dôsledku čoho mal odvolací súd odvolanie odmietnuť podľa ustanovenia § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p., je potrebné uviesť, že i keby táto námietka bola dôvodná (ktorú okolnosť dovolací súd neskúmal),

prejednaním oneskorene podaného odvolania odvolací súd účastníkom neodníma žiadne procesné oprávnenia a neupiera im ich možnosť konať pred súdom. Takéto procesné pochybenie odvolacieho súdu by bolo spôsobilé založiť (iba) tzv. inú vadu konania (§ 241 ods.1 písm. b/ O.s.p.), ale len za predpokladu, že by jej následkom bolo nesprávne rozhodnutie vo veci (m.m. uznesenie najvyššieho súdu sp.zn. 4 MObdo 5/2009). Tento dovolací dôvod, ako už bolo vyššie uvedené (viď str. 6 ods. 2 tohto odôvodnenia), je však možné uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní, čo nie je prípad tejto prejednávanej veci a preto sa dovolací súd touto otázkou nezaoberal.

S poukazom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu nemalo za následok odňatie možnosti účastníkov konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Napokon dovolatelia tvrdili, že napadnuté rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. I keby teda tvrdenia dovolateľov boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), mali by za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, o taký prípad ale v tomto dovolacom konaní nešlo.

Keďže procesná prípustnosť dovolaní žalovaného a vedľajšej účastníčky nevyplýva z ustanovenia § 239 ani z § 237 O.s.p., dovolací súd odmietol ich dovolania ako smerujúce

proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. a § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému a vedľajšej účastníčke, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože si ju neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 10. mája 2016

JUDr. Helena Haukvitzová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová